

נחל'י נצח

י"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 833
פרשת חיי שרה

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
17:59	17:19	16:07	ירושלים
17:56	17:22	16:23	תל-אביב
17:57	17:20	16:15	חיפה
17:57	17:23	16:25	באר שבע

דבר ראש הישיבה

התפילות עוברות דרך בית המקדש ודרך מערת המכפלה • אברהם אבינו זכה לגלות את מערת המכפלה שהיא הפתח של גן עדן בזכות הכנסת אורחים • השלמות של מערת המכפלה היא האחדות של הזוגות

זכות האורחים

אברהם אבינו זכה לדעת היכן הוא הפתח של העולם העליון, וכך זכה הוא להיקבר בפתחו של העולם העליון, בפתח של גן עדן, בזכות מה זכה אברהם לכך? מדוע דווקא על ידו התגלה הפתח של גן עדן?

אלא שהזכות של אברהם אבינו הייתה מה שהוא הכניס אורחים במסירות נפש, למרות שהוא היה חולה, וסבל יסורים מהברית מילה, והוא היה יכול לתרגן את עצמו ולומר, אני כל כך חולה אני לא מחוייב במצוות הכנסת אורחים, למרות הכל הוא התגבר והכניס אורחים וטרח למענם, עד כדי כך שהוא רדף זמן רב אחרי השור בשביל לשוחטו ולהביא לאורחים אוכל טעים, וכל זה גרם שהוא זכה לגלות את הפתח של מערת המכפלה, את פתחו של גן עדן.

כפול שתיים

מערת המכפלה היא הפתח של גן עדן, והדבר נרמז בשמה, מערת המכפלה - כפולה. חז"ל מלמדים אותנו שני פירושים מדוע נקראת מערת המכפלה דייקא מלשון כפול, או משום שהייתה חדר לפניים מחדד, או משום שהייתה בנויה בצורה של בית ועל גביו עליה.

העומק של דברי חז"ל הוא, שמערת המכפלה היא כנגד העולם הזה והעולם הבא, היא כפולה משום שכלול בה גם העולם התחתון וגם העולם העליון, ולכן שם זה הפתח לעולם הבא, משום שזהו המקום שבו עוברים מהעולם התחתון לעולם העליון, שם כל התפילות וכל הנשמות עוברות לעולמות העליונים.

זהו גם טעם נוסף שמובא בחז"ל בביאור השם של מערת המכפלה, מלשון כפול על שם הזוגות שהיו קבורים שם, כי במערת המכפלה נקברו כולם בזוגות, אדם - וחווה, אברהם - ושרה, יצחק - ורבקה, יעקב - ולאח.

שלמות

הטעם למה נקברו שם כולם בזוגות דווקא, משום שמערת המכפלה זהו המקום של השלמות, והיא כוללת גם את העולם הזה וגם את העולם הבא שזהו מדרגה גבוהה של שלמות, הצורה לזכות לשלמות זה על ידי אחדות בין האיש לאשה, ולכן במערה המכפלה נקברים כולם בזוגות - איש ואשה, להראות על השלמות שנמצאת שם.

גם אנחנו - אם אנו רוצים לזכות לשלמות, עלינו להשקיע בשלום בית, באחדות במשפחה, וכך נוכל לזכות לשלמות של מערת המכפלה.

מגלה עמוקות מביא את דבריו המחודשים של הזוהר חדש, זו"ל: "דרך מערת המכפלה נכנסת התפלה למעלה, כי דרך השכינה נכנסת התפלה בסוד "אדני שפתי תפתח" פתחו לי שערי צדק" היא השכינה, ובוזה "אבא במ אודה יה".

מבואר בדבריו שהתפילות עולות לשמים דרך מערת המכפלה, וקשה שהרי אנו יודעים שהתפילות עולות דרך בית המקדש, א"כ איך הזוהר חדש כותב שהתפילות עולות דרך מערת המכפלה?

עליית הנשמות

אלא שיש לבאר זאת על פי המובא בזוהר הקדוש: "א"י אלעזר, בשעה שאברהם עלה למערת המכפלה, איך עלה?" ומספר לנו הזוהר הקדוש, שכאשר אברהם רצה לתת לשלושת המלאכים שבאו אליו כאורחים, לאכול בשר, רצה לשחוט את שורו, והשור ברח, ואברהם רץ אחריו עד שהגיע למערת מכפלה, כאשר נכנס אברהם למערת המכפלה אחרי השור, הריח מתוך המערה ריח גן עדן, והבין שהשורש של הריח הזה זה הריח של העולם העליון, ולכן רצה אברהם להיקבר שם, כדי להיות בפתח של העולם העליון.

לעומתו עפרון לא ראה שום דבר במערת המכפלה, סבר הוא עפרון שמערת המכפלה היא עוד חלקת קרקע, על שם כן נקרא עפרון מלשון 'עפר', ולכן הסכים למכור לאברהם את מערת המכפלה.

נמצא, שמבואר מדברי הזוהר הקדוש, שמערת המכפלה זהו הפתח לעולם הבא, ומשם עולים הנשמות לגן עדן ולכן אברהם רצה להיקבר שם, כי זה הוא הפתח לעולם הבא.

ועל פי זה אפשר ליישב את השאלה שהבאנו למעלה, האם התפילות עולות דרך ירושלים, דרך בית המקדש, או שהם עולות דרך מערת המכפלה, כמו שמובא במגלה עמוקות? אכן לפי המבואר בזוהר הקדוש, נראה שבאמת התפילות עולות דרך ירושלים, אבל כל התפילות מוכרחות לעלות עם הנשמה של הבן אדם שמתפלל אותם, וכמו שידוע בכוונות האר"י, שצריך לכוון בתפילה על עליית העולמות, וגם צריך לכוון לעלות את נפשנו רוחנו ונשמותינו יחד עם העולמות, והיות והנשמות עולות דרך מערת המכפלה, נמצא שגם התפילות עולות דרך מערת המכפלה, כי בהתחלה התפילות הולכות למקום המקדש, ומשם עוברות דרך מערת המכפלה יחד עם הנשמה של הבן אדם, ועולות למעלה לעולם העליון.

להינצל מהזמן

כמו לבוש". ומסיים שם: "וצריך לראות במה הולכים הימים, שלא ילך מאצלו שום יום בטל וריק".

ובדיבור הבא מרחיב הבית אהרן: "העולם אומרים השכל בא אחר השנים, ובאמת הוא דבר לא טוב מאוד", ומפרט שם: שבילדותו הולך אחר שרירות לבו וממלא תאוות, ולעת זקנתו כשנתבטלו הטווחנות ובטלו ממנו כל התאוות אז הוא בא אל השכל אחר אפיסת כוחו".

למעשה לפנינו מונחת המתנה החשובה שהיא החיים שלנו, והחיים הם פועלים בתוך מסגרת הזמן שכולנו זקוקים לו כאוויר לנשימה, ומחמת גודל חשיבתו ניתן לאבד את הזמן בקלות, ברגע של חוסר תשומת לב או איבוד המיקוד.

החיים נפעלים ומתמלאים בתוך המסגרת הזמן, כל פעולה ועשייה טובה מצטרף לחיי נצח, השאיפה שאותה אנו צריכים להנחיל בחינוך של ילדינו, היא לחנך להספיק עוד משימה, עוד מטלה, עוד פעולה, ללמוד עוד ספר מסור, עוד הלכה, ועוד חסד לזולת, אך ללא ההשקעה לערך ניצול הזמן לעמוד על הזמנים בדרך כלל כל תקוותו ועתידו של הילד ילכו לטמיון על ידי אמירת משפט אחד המורכב משלוש מילים: 'אין לי זמן', משפט זה מכיל בתוכו את התירוץ הנצחי לחוסר הצלחה, המשפט אין לי זמן הורס את כל עתידו של הילד.

זה מה שהתורה בא ללמדנו כשהיא אומרת על אברהם, "ואברהם זקן בא בימים" ודורשים הז'ל' שבא עם כל הימים, לא היה יום שחלף בחוסר מעש אצל אברהם, לא היה זמן שלא נוצל נכון.

הבה נאמץ את המסר הזה אל ליבנו, ונקדיש בסדר היום זמן לעקוב אחר ניצול הזמן שלנו ושל ילדינו, ואז נגלה אוצרות של זמן שמתגלגלים לנו בין הידים,

מלאכת ניצול הזמן אינה קלה כלל ועיקר, היצר הרע מנסה לאבד מן האדם את המתנה היקרה ביותר שבידיו, את הזמן הקצוב שעומד לרשותו, לעתים הוא נוסך באדם תרדמה, כדי שלא יחוש בחלוף הזמן, ולעתים להיפך, הוא מעמיס עליו טרדות רבות, ובא אליו בטענות שונות ומשונות, כולנו בני"א, כולנו צריכים לישון לאכול ולעסוק בענייני פרנסה. ואנו צריכים לענות לו - אכן נא נאכל ונישן, אבל את זמנינו ננצל ונעשה כל דבר בזמנו.

כך זוכה האדם, שגם זמן האכילה והשינה, הכל הוא סדר אחד של עבודת ה'.

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל", בפני כל אדם עומדת המתנה הגדולה מתנה נדירה זמינה פשוטה ויקרה, והיא הזמן.

הזמן מונח בתוך מסגרת המורכבת משנה המתוספת לשנה, מחודש הנוסף לחודש, משבועות, ימים, שעות, דקות, שניות. בפני כל אדם עומדת שתי אפשרויות, האחת - לתת לזמן לעבור עליו, והשניה - שהוא יעבור בתוך הזמן,

השאלה שנעמוד עליה במאמר זה, היא איך ניתן לדרוש מילדים למלאות את הזמן עם תוכן? מנין להם הערך באופן כללי למהות זמן? ועד כמה יש לדרוש מהם למלאות את זמנם?

מדוע זה כל כך חשוב לחנך את ילדינו בניצול הזמן? להגיע לחיידר בזמן מה היא הסיבה שמענישים ילד שאיחר לכמה דקות אחרי ההפסקה. הרבה הורים מגיעים לפעמים בטענות ושאלות מעין אלו, מה אכפת לרבי' בחיידר שהילד מאחר? וכנהה וכנהה שאלות מהסגנון הזה.

איך ניתן לדרוש מילדים למלאות את הזמן עם תוכן? מנין להם הערך באופן כללי למהות זמן? ועד כמה יש לדרוש מהם למלאות את זמנם?

צריך להבין את החשיבות של הזמן. בפני כל אדם עומדת האפשרות לבחור איך לנצל את יומו, אדם יכול ללכת לישון בסוף היום כשמאחוריו יום שעבר ללא משמעות ועשייה, 'היום עבר עליו', לעומתו, אדם שניצל את היום, התקדם לקראת יעדים, למד ועשה מעשים טובים - הוא האדם שעבר בתוך היום, שהזמן הטביע באישיותו את חותמו לנצח.

כידוע שחיי האדם מחולקים לכמה תקופות: הילדות, הנערות, הבררות, הזקנה, הצעד הטוב והמושלם הוא שהאדם יביא על עצמו את בגרותו, כשהיא איננה מחליפה את נערותו, אלא משלימה אותה ומוסיפה נדבך על גבי נדבך, עם כל התמימות וישרות והנקיות מימי הנערות אתם דווקא הוא יבוא לימי הבררות.

אצטט מדברי הבית אהרן לפרשת חיי שרה וז'ל: "משל הדיוט אומר, השכל בא אחר השנים, זהו בדרך כלל. וכן בדרך פרט, יש דבר זה בכל יום ובכל עת ובכל שעה, כשהשכל בא אחר המעשה הוא טוב גם כן, כשמתבונן אחר כך שהיה צריך להיות יותר טוב ויפה ושב על העבר, ומכ"ש כשהשכל בא קודם המעשה אזי בוודאי נעשה מאוד יפה ויותר טוב..."

ומוסיף שם הבית אהרן: "כי כאשר הימים הם בתמימות, אזי הם מתחברים ונארגים חוט בחוט ויתצבו

עוד לא מנויים?

קבלו מגזין חנים להכרות!

עזרת רבינו הקדוש רבי נחמן, מלידיהם וכל בני החסידים.

מוקד מנויים:

02-623-1218

הכפינה!

710 עמודים

חשוו תשס"ד

עזרת רבינו הקדוש רבי נחמן, מלידיהם וכל בני החסידים.

מוקד מנויים:

02-623-1218

ניתן להירשם בכל עמדות 'נרדים פלוס' ויצואות < טופס הרשמה

היום ילדתיך

מהיכן שרה זכתה לכזאת מדרגה? מהיכן היא הגיעה לכזאת דרגה שבגיל מאה אין לה חטאים? ומה אנחנו יכולים לעשות בכדי לזכות גם שלא לחטוא עד שנות זקנה?

מלמד אותנו ר' נתן, שהדרך לזכות לגדלות כזאת, היא על ידי שכל יום מתחילים מההתחלה כאילו היום נולדנו.

כאשר בן אדם קם בבוקר והוא חושב לעצמו, מנסה להרגיש, כאילו היום הוא נולד, כאילו היום זה היום הראשון שלו, התפילה שלו נראית אחרת לגמרי, הן זהו היום הראשון שהוא זוכה להתפלל אל ה', אם בן אדם בגיל שבעים מתיישב ללמוד והוא מדמיין לעצמו שהיום זה הפעם הראשונה שהוא יושב ללמוד, קל לנו לתאר את החשק והשמחה שהוא ירגיש מהלימוד.

בל כבד ירד על העולם כולו, יציאת צדיקים מן העיר עושה רושם, כל שכן וכל שכן יציאת צדיקים מהעולם.

אברהם אבינו חוזר מהר המוריה אחרי עמידתו בניסיון הגדול להקריב את בנו יחידו יצחק על גבי המזבח, הוא מגיע לביתו, ושם הוא מגלה את הבשורה המרה על פטירתה של אשתו הצדיקה שרה ע"ה, השטן שניצל את ההזדמנות, הלך ובלבל את שרה וגרם למותה.

אברהם אבינו לא ממתין, מיד הוא קובע פגישה עם עפרון הבעלים של מערת המכפלה, קונה הוא מעפרון את המערה, הולך ומלווה את שרה לדרכה האחרונה, סופד לה וקובר.

כשהתורה מספרת לנו על פטירתה של שרה ומציינת את מנין שנות חייה, מלמדת אותנו התורה גם

היניק הזקן

עקר השלמות שיתחיל לחיות בכל פעם. שאפילו כשמגיע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדין יניק לגמרי כאלו לא התחיל לחיות ולעבד ה' כלל

התפקיד שלנו בעולם הוא להתחיל כל יום מחדש, ואפילו בגיל הזקנה עלינו להרגיש כאילו היום זהו היום הראשון שלנו בעולם, וכך לשונו הקדושה של ר' נתן: "עיקר השלמות שיתחיל לחיות בכל פעם, שאפילו כשמגיע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדיין יניק לגמרי כאילו לא התחיל לחיות ולעבד את ה' כלל".

זה עומק ביאור דברי חז"ל שאמרו על שרה, "שני חיי שרה כולם שווים לטובה", כי כשהאדם מתחיל כל יום מחדש, הוא מרגיש כל חייו בשווה, כאילו כל יום זהו הרגע הראשון, ואזי זוכה הוא להינצל מהחטא, עד גיל זקנה ושיבה, וכל חייו שווים לטובה בקדושה ובטהרה.

(ליקוטי הלכות תפלין הלכה ה' לח)

על גדולתה של שרה, וכך נאמר בפסוק: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה", והלשון אומר דרשני, מדוע לא כתוב - מאה עשרים ושבע שנה? מדוע צריך לחלק כל מילה בפני עצמה ולכתוב מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים? חז"ל מלמדים אותנו שכאן התורה רומזת לנו על גדולתה של שרה, שרה אימנו בהיותה בת מאה הייתה כאשה בת עשרים שלא הספיקה לחטוא, והפסוק מסיים "שני חיי שרה", ומבארים חז"ל - "כולם שווים לטובה", כל חייה היו בקדושה וטהרה.

• • •

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

"ברדיטשוב"

רנ"ג שנה לפטירתו של הצדיק - ר' אליעזר ליבער מרדיטשוב • כ"ח חשוון תקל"א - תשפ"ד

את סליחתו. אך לא כך אירע, ר' ליבער לא נע ולא זע, ולא מפני שרצה להמשיך בתפילתו, שהרי אמרו חז"ל: "שואל מפני הכבוד ומשיב מפני היראה" - אפילו בשעת קריאת שמע, אלא שר' ליבער היה שקוע בשרעפיו לא שם לבו לכל אשר סביבותיו, המשיך הוא בתפילתו בבכיותיו ובזעקותיו.

חמתו של הפריץ הלכה וגברה, קצפי רוק החלו נתזים מפיו ומוחו החל לחרוש מזימות, "סטפן" קרא איוון הפריץ למשרתו העומד מאחוריו, "רד מהסוס ותן ליהודון חינוך מחדש, שיבין מי הכה בו עד שיבין הבעל הבית, הכה בו עד שיבין את גודל חוצפתו".

סטפן עשה מיד כמצוות אדונו, ירד מהסוס והחל לחבוט בר' ליבער חבטות עזות וקשות בכל חלקי גופו, אך ר' ליבער שהיה שקוע עמוק בתפילה לא שם לב כלל למתרחש בגופו, שקוע היה בדבקות, נשמתו כבר ככה היתה למעלה דבוקה בבורא, ואל גופו לא שם לב כלל.

משראה הפריץ כי המכות לא משיגות את המטרה, ציווה על סטפן לחזק את המכות ואף לקרוע בבשרו של ר' ליבער, אך עדיין כל זה לא עזר מאומה, ר' ליבער המשיך בתפילתו כשכל גופו זב דם והוא אינו מרגיש מאומה.

כעת הבין כבר הפריץ כי אכן לפני עומד אדם קדוש, וטעות מרה הייתה להכותו. עתה עמד הפריץ נחרד ומפחד מפני העונש שיימט עליו אדם קדוש זה, המתין הוא לר' ליבער שיסיים את תפילתו בכדי שיוכל לבקש את סליחתו.

משסיים ר' ליבער את התפילה ציווה הפריץ מיד לקחתו אל אחוזתו, שם טיפל רופאו של הפריץ בפצעיו של ר' ליבער, ונתן לו סמים שיחזקו את גופו.

משהתחזק ר' ליבער, פנה אליו הפריץ בדמעות, "אנה יהודי קדוש סלח לי שציוותי להכותך, אנא מתחנן אני ומבקש שתסלח ותמחל לי על טעותי המרה, חושש אני פן יבוא עלי אסון בעבור חטאי הגדול".

ור' ליבער השיב: "מוחל אני וסולח בלב שלם לא יאונה לך כל רע, אך דבר אחד תבטיח לי, כי במקום שבו הכתה אותי מכות חזקות תבנה עיר גדולה שיהיה בה בני כנסיות וכל הנצרך עבור היהודים, כך שיוכלו היהודים לקיים מצוות כאוות נפשם".

והפריץ השיב: "בוודאי ובוודאי, אעשה כבקשתך העיר תבנה בדיוק כפי שאמרת".

וכך היה, על גבי המקום בו התפלל ר' ליבער ושפך דמעות כמים, על גבי המקום בו הוכה מכות נמרצות עבור תפילתו, באותו המקום הקדוש, נבנתה העיר 'ברדיטשוב'.

ולות הנגינה נשמעו היטב על פני היער, קול נגינה סוחף ומרגש גם יחד, הקול הלך ועלה הלך והתחזק, כל מי שהיה עובר שם בעת הזאת, בוודאי נעצר היה לשמוע את קול הנגינה, הקול שהיה בו מעין דמעין דשירת הלויים על זוכנם בבית המקדש.

היה זה ר' אליעזר ליבער מרדיטשוב, צדיק ועובד ה' בתמימות, כל חייו היו מציאות אחת של דבקות בבורא ועשיות רצונו ללא שום נטיה עבור עצמו, דרכו בקודש הייתה לצאת אל היער שהיה בסמוך לביתו, שם היה שופך את שיחו לפני קונו - כעבד המתחטא לפני אדונו, תפילתו היה בהתבטלות גמורה, משים את עצמו כאפס וכאין מול הבורא יתברך, בוכה ומתחנן כשבוי ביד שווד דרכים המשועה להצלת נפשו, דמעותיו היו יורדות ומשתפכות, משקות את כל העשבים שסביבותיו.

מנגן היה בקולו פסוקי דזמרה, מזמר ומשבח לקונו עד שאמרו - שאף הציפורים המעופפות סביב היו שרים מצטרפים לשירתו, ואף עצי היער השתתפו בתפילתו, כדבריו של דוד המלך עליו השלום: "אז ירננו כל עצי היער". זר כי היה נקלע למקום היו עיניו נדבקות לדמותו של ר' ליבער מבלי יכולת לזוז, והעידו כל הרואים והשומעים שרוח גן עדן נחה במקום שהיה עומד בתפילתו.

גם באותו היום יצא ר' ליבער מביתו בשעת בוקר מוקדמת, תפס פינה ביער והחל לשפוך שיח לפני קונו, דבוק היה בכל נפשו בבוראו, לא מסיח דעתו לרגע 'משיוויות ה' לנגדי תמיד', מנגן מפזז ומרקד מצד לצד בשמחה על שממלך את בוראו.

לתוך האוויר הרחוני והנעלה נכנס לפתע הפריץ הגס, היה זה איוון הפריץ המקומי, כל היערות שהיו באותו אזור תחת שליטתו עמדו, היה הוא שולט ללא כל מיצרים באלפי הדונמים מסביב, ובאותו היום יצא איוון הפריץ לסיור כללי ביערות, לחזות במו עיניו בעושרו ובשליטתו.

ור' ליבער שקוע בתפילתו, לא שם כלל לב אל הפריץ, בוכה היה ומוריד דמעות כמים, שופך צקון ליבו אל הבורא, ואין לו בעולמו אל ד' אמות של תפילה. כך שלא הגיב כלל אל הפריץ, לא קד לפניו, וקל וחומר שלא ברכו בברכת בוקר טוב לבבית.

הפריץ שהרגיש קצת פגוע 'מהיהודון' שעומד במקומו ולא מתייחס אל הוד מעלתו השולט בכל היערות. החל לעשות קצת רעש עם סוסו כדי לעורר את תשומת לבו, ומשלא הועיל החל לצעוק ולצווח בקולו הגס, "הי יהודון חצוף קטן אפילו בוקר טוב אתה לא יכול לומר". סבור היה, כי כעת לבטח יסתובב היהודי החצוף ויבקש

כל חייו מציאות אחת של דבקות בבורא. קברו של ר' ליבער

מצאנו שהתורה אוסרת, ורבנן הוסיפו הרחקות בכדי שלא לעבור על מצוות התורה. אבל ישנו דבר אחד שהתורה בעצמה אומרת להתרחק ממנו, וזהו "השקר" שהרי אמרה "תורה מדבר שקר תרחק".....
הוסיף על כך אחד החסידים הצדיקים: "ומפני מה הרחיקה התורה מממדת השקר דווקא ולא משאר המידות? משום שכל המצוות, מספיק איסור התורה בכדי שאנשים לא יעברו על האיסור. אבל מי שהוא שקרן, תמיד יאמר שלא התכוון ובטעות עשה את מעשה העבירה, לפיכך אמרה התורה: "מדבר שקר תרחק", ואזי לא יהיה לאדם תירוצים שבטעות שיקר, שהרי מוטל עליו להתרחק

אמר: השקר אין לו רגלים, לפיכך קל להתרחק ממנו, וזהו שאמרה התורה - "מדבר שקר תרחק".

אשר עזבה רבקה את ביתה אחיה לבן ברכה בברכת "אחותינו את היי לאפלי רבבה". ר' חיים מוולוז'ין היה מפרש את בדרך צחות והלצה באופן זה: "הן לבטח ידע לבן את שאמרו חז"ל "הבנים דומים לאחי האם", ולכן בירך לבן את רבקה שתזכה להרבה ילדים, וכך ירבו הרמאים והשקרנים בעולם".

אמר: מפני מה נקרא שמו 'לבן', והרי היה רשע ושקרן, ומדוע ראוי לשם כה מכובד נקי וטהור? אלא, לבן ברוב רמאותו שיקר את הסובבים גם בשמו, ולכן קרא לעצמו לבן, כדי שיטעו בו ויחשבו שנקי הוא מכל חטא ורלב.

אמר 'ר' זושא מאניפולי': "בכל מצוות התורה

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

רבינו בחלום

מאטיע כי רבינו הגיע אליו בחלום ואמר לו לבוא וגם הראה לו את מקום הציון הקדוש, ואכן כך היה: מיד כשהם ירדו מהעגלה כבר הראה להם ר' מאטיע היכן בדיוק הציון ללא שהיה שם אף פעם קודם לכן. "כששמעתי את הסיפור הזה מבן דודי אברהם מל קנלסקי", היה מספר ר' נחמן בעצמו, "שאלתי את אבא על אמיתות הסיפור, והוא ענה לו בפשטות 'זה היה דבר גילי אצלנו שרבינו הקדוש מגיע בחלום' - "כנראה שהסבא היה באמת יהודי קדוש".

מציין ר' יצחק אנקדוטה מעניינת, "כי לא פעם כשהיה רבי לוי יצחק בנדר רואה אותי משתולל עם הילדים בשול של ברסלב, היה עוצר אותי ואומר לי, אתה צריך להיות ילד טוב, היה לך סבא קדוש". "אבל אפילו אבא עצמו לא זכה להכיר את אבא שלו לאורך זמן, כי שלושה חדשים טרם הגיעו לגיל מצוות נפטר עליו אביו. שכשהיה קונה תפילין לבר מצוה של בניו היה אומר להם בצער, 'לכם יש את הזכות שאבא יקנה לכם תפילין, לי לא הייתה את הזכות'..."

(מגזין 'ניצוץ' ראש השנה תשפ"ב)

רבי נחמן (קנלסקי) רוסישער, נולד לאביו החסיד היקר רבי מרדכי או כפי שהיה נודע בכינוי רבי 'מאטיע' קנלסקי. אביו רבי מאטיע נולד לסבו רבי נתן, שהיה ממשפחה ליטאית מובהקת. כשרבי מאטיע הגיע לפרקו נשא לאשה את בתו של החסיד רבי בן ציון קמינסקי מקרימנצ'וק, בנו של רבי אברהם דוב קמינסקי - בן אחר בן לאותו צדיק וקדוש רבי שמעון מקרימנצ'וק, תלמידו ומשמשו של רבינו, בעולם הזה, וכפי שהבטיחו רבינו לשיזכה לשמשו גם בעולם הבא.

היה לך סבא קדוש. הנכד ר' יצחק קנלסקי

על התקרבותו של רבי מאטיע לברסלב מספר לנו נכדו ר' יצחק (איציק) קנלסקי: "אמנם הסבא ר' מאטיע היה חתן אצל משפחה מובהקת ומיוחסת מחסידות ברסלב, אך הוא עצמו התנגד לחסידות כמסורת בית אביו. שני גיסים שלו היו נוסעים מקרימנצ'וק לאומן לקראת ראש השנה, וכן בעוד הזדמנויות היו פניהם מועדות לציון המצוינת.

"הנה יום אחד הוא פונה הוא לגיסיו ומבקש מהם להצטרף לנסיעה. כשהם שאלו לפשר העניין, אמר להם ר'

פתגם השבוע

האוירה הטובה היא הקרקע הפורייה לצמיחה נכונה של ילדינו

מתוך הספר 'פיקודין משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

- הצלחת משפחת אוקן
- הצלחת משפחת שרון
- הצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

הסיד מופלא בעבודתו

ברבות הימים הפך לחסיד נלהב שמתבטל לרבינו הקדוש בכל נימי נפשו.

שנתיים לפני פרוץ המלחמה האיזומה הוא עולה ארצה, ובכך מילט נפשו מגורלם הקשה של יהודי פולין שביניהם היו רבים מחבריו. את משכנו קובע ר' מרדכי קעז בעיר הקודש והמקדש, וממשיך ביתר שאת בקיום עצותיו של רבינו הקדוש.

לילות ארוכים של עבודת השם. העיר העתיקה בירושלים

אחת מעבודותיו המיוחדות של רבי מרדכי הייתה עבודת התבודדות אשר דבריו יצאו מעומק לב וכל מי שזכה לשמוע פעם את רבי מרדכי מתבודד היה ליבו נמס והרהורי תשובה היו ממלאים אותו מיד, כארי היה קם וצועד לעבר הכותל המערבי או לציון שמעון הצדיק ושאר מקומות הקדושים, אותם איזוה למקומות התבודדות, כאשר לא פעם נלווה אליו חברו ר' יעקב קלמנוביץ. לא פעם שמעוהו צועק במיטתו בחצות לילה: "יצר הרע, אני לא אשמע לך! אני לא אשמע לך!"

ויהי לפלא...

באחד הלילות, כשהיה בדרכו לכותל המערבי, חסם אותו ערבי באמצע הדרך ומנע ממנו להמשיך אל הכותל. ר' מרדכי קעז נאלץ לשוב על עקבותיו. מאוחר יותר הופתע לשמוע כי באותה סימטה שבה נמנע ממנו לעבור, נטבח יהודי על ידי ישמעאלים זמן קצר לאחר מכן, ויהי לפלא.

באחד ממכתביו של החסיד המופלג ר' שמואל הורביץ כותב הוא אודותיו: "וגם יש אצלכם חבר טוב מפולין, הוא רגיל בהתבודדות וחצות, שמו מרדכי קעז." ר' מרדכי קעז נפטר בירושלים בכ"א במרחשוון תשט"ו.

אותו לילה הוא צעד כבל הלילות ברחבות העיר העתיקה בדרכו לכותל המערבי, אלא שהפעם המתינה לו הפתעה בקרן אחד הרחובות, ערבי תמוהי נעמד בדרכו והודיע לו כי איננו מסכים לו להמשיך בדרכו, בתחילה הוא ניסה בכל זאת, אך לבסוף נאלץ לשוב על עקבותיו, רק למחרת התברר כי באותו לילה נצלו שוב חייו של החסיד מרדכי קעז צ"ל

אציל מילדותו

השבוע יחול יום היארצייט של אחד מהחסידים המיוחדים שהיה לחלק מחברות העובדים של חסידיו ברסלב בפולין ואחר כך בארץ הקדוש בדור הקודם הלא הוא החסיד רבי מרדכי קעז צ"ל.

ב' אדר תרס"ב נולד ר' מרדכי קעז בפולין, לאביו החסיד המופלג רבי דוד, שאודותיו שחו כי הינו מל"ו הצדיקים הנסתרים. מנעוריו ניכרו בר' מרדכי מידות נאצלות, מתוכן בלטה מידת החסד והנתינה. כבר בגיל רך ראו הכול כי לבו רחב כפתחו של אולם.

חורף כבד שורר בעיירה הפולנית, בתי העיר מכוסים גלד של כפור, והבריות מסתתרות בבתיהן סמוך לאח הבורע מאימת הקרה השולטת בחוף, אלה שמלאם לבם לצאת לרחובה של עיר, עושים זאת כאשר הם מעוטפים מכף רגל ועד ראש. בין האנשים הבודדים המתהלכים ברחוב הריקן נראית דמותו של מרדכי הקטן, מכונס בתוך מעיל פרווה, הצועד בדרכו.

לפתע מבחין הוא בילד הפוסע לעומתו ברחוב, העניית זועקת מלבושו הדל, אך נכון יותר יהיה לומר מהעדר לבושו... הלה צעד בקור הנורא בבגדים מרופטים, וללא כל מעיל.

מרדכי איננו מהסס לרגע, פושט את מעילו ומוסר אותו בחיוך של טוב לב לילד שמולו. כאשר שב לביתו, הבחינה אמו מיד בחסרונו של המעיל. לשאלתה השיב בפשטות: "ראיתי ילד ללא מעיל ונתתי לו את שלי." ומה איתך? הקשתה האם, "וכי אתה אינך זקוק למעיל? והילד משיב: "אני אוכל להסתדר גם בלי מעיל."

ניצל מידיי התופת

חלפו שנים, מרדכי קעז מתמסר כולו ללימוד התורה ועבודת הבורא, ומצניע לכת עם ה' אלוקיו. באותם ימים כבר ליהטה בפולין אישו של רבינו במלוא עוזה, כשעוד ועוד נפשות מתחממות לאורה. הוא זוכה להתוודע אל גדולי חסידיו ברסלב בפולין וגם בלבו ניצתת השלהבת.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

בית הדין פועל במסגרת חוק הבוררות (תשכ"ח) ליישוב סכסוכים כספיים על פי דין תורה שמטרתו לספק צדק מהיר ונגיש. בית הדין חותר לפשר בין הצדדים ברוח טובה לשביעות רצון בעלי הדין. כמו כן עוסק בית הדין בתביעות נזיקין, נזקי שכנים, בטרדות עיסקית, גישור בין אדם לחברו, הסכמי גירושין, היתרי עסקה, עריכת צוואה עפ"י ההלכה והחוק (בתשלום סמלי).

בית הדין למומנות "נחלי המשפט"

בית דין אזורי לדיני ממונות נחלו מענה מקצועי ויעיל ע"י דינים מומחים ומנסים ברשות האב"ד הגאון הרב שלמה סויסה שליט"א הגאון הרב שמואל שטרן שליט"א (מ"ץ ודיין, ראש שיבת נחלי נצח)